

Arrest

nr. 242 623 van 21 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 17 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad in zijn arrest nr. X van 3 mei 2019 dat, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof gehecht wordt aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtmotieven, gelet op de verschillende leemten, incoherenties en onaannemelijkheden en het gebrek aan afdoende bewijs.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Hij herhaalt zijn tewerkstelling bij SACC en zijn vrees voor bedreigingen omwille van zijn werk. Verzoeker voegt nog een dreigbrief toe, van de taliban, waarin wordt gesteld dat zijn familie dient te worden uitgeleverd.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker een verklaring neer inzake het werk van zijn broer, een certificaat van het werk van zijn broer, een brief van de taliban, een brief aan de wijkvertegenwoordiger met verklaring van zijn vrouw, kinderen en zijn broer, twee brieven van Belgen aangaande zijn integratie en een envelop.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeker eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoon in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht en dat het CGVS deze gewoon naast zich neerlegt zonder de inhoud ervan te beoordelen. Meer specifiek stelt verzoeker dat het CGVS louter stelt dat er in Afghanistan valse documenten worden bekomen, zonder dit verder te motiveren. Het is niet omdat er valse documenten kunnen worden bekomen, dat alle documenten komende Afghanistan vals zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker ten onrechte stelt dat de nieuwe elementen die hij heeft neergelegd niet worden beoordeeld. Betreffende de verklaringen van de kolonel en het certificaat omtrent het werk van verzoekers broer stelt de commissaris-generaal dat het werk van verzoeker geen element is dat in twijfel wordt getrokken, dat deze stukken enkel het werk bewijzen zonder meer, en niet in staat zijn de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen uit zijn eerste verzoek te wijzigen. Betreffende de brieven aangaande zijn integratie stelt de commissaris-generaal dat de integratie in België geen motief is dat ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende de brieven van familieleden en van verzoekers broer aan de wijkvertegenwoordiger stelt de commissaris-generaal dat deze stukken geheel berusten op de verklaringen van verzoekers familieleden, waardoor hun bewijswaarde als relatief kan worden beschouwd. Betreffende de brief van een interne communicatie door de taliban die aan verzoekers familie zou zijn afgeleverd stelt de commissaris-generaal dat de authenticiteit van deze brief zeer twijfelachtig is. Zo (i) blijken zowel de hoofding als de stempel duidelijk gekopieerd, is de tekst later met pen toegevoegd, (ii) is de brief niet gedateerd, (iii) gaat de brief uit van de talibanverantwoordelijke van een andere provincie en (iv) is het merkwaardig dat de taliban interne communicatie, over verzoekers familie, aan verzoekers familie zelf zou overhandigen. Deze stukken kunnen aldus geen ander licht werpen op de asielmotieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Zulke documenten kunnen enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele verklaringen, quod non in casu. Verzoeker stelt aldus foutief dat de door hem aangevoerde elementen niet worden beoordeeld. Betreffende de valse documenten gaat verzoeker niet in op de desbetreffende motieven, die verder gaan dan het louter stellen dat valse documenten kunnen worden bekomen.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Verzoeker stelt nog dat er in de bestreden beslissing geen motieven voorhanden zijn omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, hoewel uit rapporten blijkt dat de situatie in Afghanistan er is op achteruit gegaan. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in de hoofdstad Kabul geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij die aantoon dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 augustus 2020, volhardt verzoekende partij in de motieven van haar verzoekschrift. Verzoekende partij wijst op het medisch verslag waaruit blijkt dat zij er erg aan toe is en dat al de problemen die zij heeft aangehaald veel indruk op haar hebben gemaakt waardoor zij ziek wordt van angst en een depressie heeft. Verzoekende partij voegt daar nog aan toe dat haar kinderen worden bedreigd; haar dochter door de taliban werd meegenomen en verkracht waardoor dat zij geen normaal leven meer zal kennen.

Ter ondersteuning van haar volgend verzoek heeft verzoekende partij een verklaring neergelegd inzake het werk van haar broer, een certificaat van het werk van haar broer, een brief van de taliban, een brief aan de wijkvertegenwoordiger met verklaring van haar vrouw, kinderen en haar broer, twee brieven van Belgen aangaande haar integratie en een envelop.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij per aanvullende nota een “*Verslag intakesessie met de heer N. F. (°02/01/1971)*” van een klinisch psychologe-psychotherapeute neer. Hierin worden kort, zonder enige verdere toelichting, enkele psychische symptomen in hoofde van verzoekende partij opgesomd, zoals o.a. insomnia, geen eetlust, overmatige stress, verdriet, innerlijke onrust en concentratiemoeilijkheden, en wordt, zonder enig verder medisch onderzoek, gesteld dat deze binnen een depressieve stoornis kaderen. Voorts wordt aan de hand van door de verzoekende partij aan de therapeute/psychologe getoonde medische voorschriften, opgemerkt dat verzoekende partij aan meerdere lichamelijke klachten lijdt.

In zoverre verzoekende partij ter terechtzitting opmerkt dat uit dit medisch verslag blijkt dat zij er erg aan toe is en dat al de problemen die zij heeft aangehaald veel indruk op haar hebben gemaakt waardoor zij ziek wordt van angst en een depressie heeft, wijst de Raad er vooreerst op dat voormeld verslag door een psycholoog werd opgesteld en geen medisch verslag betreft, opgesteld door een arts of enig ander (hiertoe) medisch opgeleid persoon. De Raad merkt voorts op dat waar in voornoemd verslag van verzoekende partij haar intakesessie bij de psychologe melding wordt gemaakt van problemen die haar familie in Afghanistan met de taliban zou kennen, dit, zoals bovendien duidelijk blijkt uit het verslag, louter een weergave bevat van verzoekende partij haar verklaringen dienaangaande aan de psychologe. Er dient op gewezen dat de behandelende psychologe zich hiervoor slechts heeft kunnen baseren op de verklaringen van verzoekende partij, waardoor het betreffende verslag geenszins uitsluitel geeft over de ware oorzaak van de vastgestelde psychische problematiek in hoofde van verzoekende partij. Een psycholoog/therapeut doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze psychologische problemen werden opgelopen (cf. RvS 11 juni 2008, nr. X; RvS 10 oktober 2007, nr. X; RvS 10 juni 2004, nr. X).

Voormeld verslag vormt op generlei wijze een begin van bewijs van de hierin aangehaalde problemen in Afghanistan, met name dat verzoekende partij haar kinderen bedreigd worden en haar oudste dochter verkracht werd, en vermag dan ook, net als de eerder door verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming aangehaalde documenten, geen ander licht werpen op de in het kader van haar vorig verzoek gedane beoordeling dat aan de door haar ingeroepen vervolgingsproblemen in Afghanistan, waarin zij blijft volharden en op voortbouwt, geen geloof kan worden gehecht.

Derhalve stelt de Raad vast dat in het kader van haar vorig verzoek gevelde arrest nr. X van 3 mei 2019 de door verzoekende partij ingeroepen vervolgingsproblemen met haar onbekende vervolgers in Afghanistan, van wie zij vermoedde dat het om de taliban gaat doch waarover haar verklaringen niet geheel eenduidig waren, ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoekende partij brengt in het kader van huidig volgend verzoek geen nieuwe feiten of elementen aan die aan die beoordeling vermogen te tornen. Het in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming louter vastklampen aan en voortborduren op die eerder ongeloofwaardig bevonden vervolgingsproblemen is geenszins van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen of om te buigen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de motieven van het verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 13 augustus 2020 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS